

[Aksel Møller.]

somhederne og Skatteyderne. Nej, det er ikke Staten, der betaler disse Pensioner, det er ikke Staten, der udreder disse Penge, det er Virksomhederne, for det er Virksomhedernes Penge. Den højtærede Minister har Uret i det principielle: at betragte det, som det er Staten, der yder dem. Men han har ogsaa Uret i det saglige, der ligger bag Princippet. Efter den nuværende Ordning betaler Staten disse Henlæggelser over 10 Aar, hvis man skal benytte denne Vending, fordi Afskrivningerne finder Sted over 10 Aar. Progressionen kan saamænd nok betale det, naar det gaar til et saadant godt Formaals Tjeneste, hvorfor saa ikke tillade Afskrivning paa eet Aar og dermed en stærk Udvikling henimod Funktionærernes Pensionsret?

Den højtærede Minister sagde, at jeg havde „jongleret“ med en Udtalelse, hentet fra hans Forelæggelsestale. Nu maa jeg sige, at Ordet „jonglere“ forekommer mig ikke heldigt valgt i denne Forbindelse. Forholdet er det, at jeg har opfattet den højtærede Finansministers Tale paa den Maade, jeg har udlagt den her. Nu hører jeg, at den ikke skulde forstaas saaledes, slet ikke. Hovedsætningen var den, at den højtærede Minister med dette Forslag havde fritaget sig selv for den Ubehagelighed at møde med et Demonstrationsforslag, som han lige saa godt kunde have mødt med. Der kan man se, hvilke svare Overvejelser den højtærede Minister har været inde paa: paa den ene Side Fristelsen til at møde med et Demonstrationsforslag og paa den anden Side Haabet om at imødekomme Huset her og faa Flertal for et sagligt Forslag. Men det blev jo Demonstrationsforslaget, naar man paa Forhaand vidste, at man vilde blive prisgivet det ærede Medlem Hr. Alfred Jensens tjekkoslovakiske Synspunkter paa den ene Side og alene havde Forhaabningen om det ærede Medlem Hr. Axel Sørensens Bistand paa den anden Side. Naar man vidste det paa Forhaand, er det efter min Mening et Demonstrationsforslag, den højtærede Regering har fremsat; derfor opfordrer jeg, som jeg begyndte med, den højtærede Finansminister til at trække Forslaget om Forhøjelsen af de direkte Skatter tilbage, og jeg skal love den højtærede Finansminister, at i den Anledning vil mit Parti ikke indbringe noget Afstemnings-tema imod ham.

Alfred Jensen: Finansministeren har lagt ikke saa lidt Ukendskab til forskellige Forhold for Dagen. Han har den Opfattelse,

at de Hunde, der gør, bider ikke. Han vil komme til at gøre andre Erfaringer. Han havde heller ikke den Opfattelse, at man i et Land som Tjekkoslovakiet havde Indtægter paa 24 000 Kr. og derover, og at der var Formuer paa 1 Mill. Kr. Det forbavser ikke mig, for de Oplysninger — det er forkert at sige Oplysninger —, de Paastande, der udsendes om Forholdene i de Lande, skal give en forkvaklet Opfattelse af, hvad der i Virkeligheden foregaar der. Det er derfor ikke saa underligt, at Finansministeren slet ikke er klar over, at det Forslag, jeg har omtalt her, ikke svæver i Luften, men hviler fast paa tjekkisk Klippegrund, fordi det er gennemført dernede ved Samarbejde mellem Kommuniste, Socialdemokrater og Benes-Partiet.

Desuden mente Finansministeren, at ingen tog vore Anskuelse alvorligt. Det er en stor Misforstaaelse. Finansministeren kan være overbevist om, at de Arbejdere, som bliver ramt af denne Skat, tager vore Indsigelser alvorligt, og det var ønskeligt, om ikke alene Regeringen, men ogsaa andre Partier forstod, hvordan Stillingen er, lærte af det, der sker andre Steder, og virkelig gennemførte en folkelig Politik.

Saa blev jeg spurgt, om vi skulde lade Forholdene køre, som de har kørt. Nej, netop ikke. Jeg har talt imod, at man vedbliver at køre videre, som om intet var sket, og lægger nye Byrder over paa den Del af Befolkningen, som har rigeligt med Byrder. Jeg kan roligt sige til Finansministeren, at han skal ikke regne med vor Hjælp til at gennemføre et Forslag, der lægger nye Skattebyrder over paa almindelige Arbejdere.

Funcck Jensen: Den højtærede Finansminister følte sig pikeret over, at jeg havde udtalt, at den Politik, han førte, var den samme som den, hans Forgænger, det ærede Medlem Hr. Thorkil Kristensen, førte. Men jeg synes, han et Øjeblik efter gav mig Ret, idet han sagde: jeg kommer her med en Arv. Det er dog i Virkeligheden at bekræfte, hvad jeg har sagt.

Saa sagde den højtærede Finansminister, at jeg med min Tale stillede mig uden for Virkeligheden. Ja, for mig synes det at være, som om Tingene blev stillet paa Hovedet. Virkeligheden, det er jo Mennesket, det er menneskeligt Virke, Arbejde, Produktion. Budgetterne og Tallene skulde hjælpe til at formidle denne Produktion. Men naar Budgetterne og Tallene har faaet en saadan Magtstilling, som de i mange Tilfælde har faaet under den højtærede Finansminister —